

„Bravo!“ hüdis sõbber B. minno jutto peale, andis mulle kät ja ütles: „Mis praego neist head räkisite, sedda tahhan minna tõeks teha. — Teie teate, et ma enne Peterburgis kullasep-meister olin, ja kui mo terwis wae- seks jäi, andsin ammeti poea holeks ja tul- lin sia omma terwist kohhendama. Seal sain ühhe nore, wägga hästi õppetud kaupmehhega ebsite tuttawaks, pärrast sõbraks ja wimaks nisugguseks sõbraks, mis ennam, kui mitme wenna sõbrus.“

Selle sõbraga ollime mollemad ühhe wõe- raspeo peale pallutud. Ta olli muido ikka kaunis rõmus ja lustilinne, agga seal olli tem- ma ni kurw, nago olleks ta omma armsaid wannemid tagga leinanud, et mul temma pär- rast üsna halle meel olli. Muido, kui ta kus- sagil wõeraspeul olli, laulis ta imme wäärt paljo rõmolikko laulusi, heitis nalja ja teggi keik tembud, et keik rõdmsad woisid olla, ag- ga mis temmal sekord weaks olli, sest ei sa- nud minna arwo. Agga mitte ükski temma, waid ka üks prisk noor naesterahwas, kedda

ma enne olin näinud nisamma lustilise ja rõdmsa meelise ollewad, kui mo sõbber, nähti tanna sellesamma waewa koorma ai ollewad. Se teggi minnogi meelt kurwaks, — läksin nore naesterahwa jure, pärrisin, mis aäsi ted- da nenda piddi waewama, ütlesin ka: Teie, mo aus preili, teie ja mo sõbber Zwan ollete nenda kurwad, nago olleks teil kes teab mis süddame peal.“

„Kust teie sedda tunnete?“ küsis preili.

„Teie mõllematte lahke meel ja rõdm on teist tanna soutumaks kaddund, mis aäsi se on, mis teie süddamid waewab?“ küsisin minna.

„Oh Summal!“ õhtas temma ja erni weäsi jooksis temmal palgid mõda mahha.

„Pange mitte pahhaks“, ütlesin ma, „et ma sedda teie käest küsisin, ma tahhaks hea melega sedda rasket kattet teie falla aäja pealt ärra wõtta ja teid jälle rõmoliseks teha.“

Ta hakkas mo käest kiinni, wiis mind ühte isseärralikko kambri, kus keddagi näggemas egga kuulmas polnud ja ütles: „Teile, kui Zwani trui sõbrale woin ma omma süddame